AN UL XIII No. 1748

4 PAGINI 3 LEI

Gazeta Sporturi

ABONAMENTE
Pe un an . . . . . LEI 1000
Pe şase luni 500
Instituţiuni, Cluburi şi Proprietari 2000

COTIDIANUL SPORTULUI ROMÂNESC
Birourile : STRADA INGINER ANGHEL SALIGNY No. 2 — BUCUREŞTI.
Fondatori E. EMILIAN şi E. MUNTEANU Director: AL. MUNTEANU Prim redactor: N. PAPAGHEORGHE

BIBLIOTECA CENTRALĂ „ASOCIAŢIUNII" SIBIU

M. S. Spectatorul !..

In toată lumea, spectatorii sportivi au o singură obligaţiune: plata biletului de intrare.

La noi, obligaţiunea aceasta este foarte relativă. Înaintea unui match important, organizatorii sunt asaltaţi cu interminabile cereri de bilete de favoare, iar controlorii sunt supuşi celor mai ingenioase tentative de îmblânzire.

Consecinţă: cei mai mulţi dintre spectatorii noştri sportivi sunt graniţi. S'a statornicit chiar principiul că este «jenant» la noi să-şi plătească cineva intrarea.

In schimb — cu plată sau cu bilet de favoare — spectatorii au un drept intangibil. Dreptul de a discuta, de a aplauda sau de a injura un spectacol, fără să-şi justifice atitudinea şi fără să-şi tempereze vocabularul care atinge uneori altitudini de sonoritate nu toemai urbană.

Spectatorii aplaudă sau injură după cum li se năzăreşte. Fără motiv, şi fără explicaţii. Există *«dictatura aceasta a spectatorilor»* care ridică sau prăvăleşte un spectacol. Există în regatul spectacolelor un monarh cu consecinţe absolute pentru succes: *Majestatea Sa Spectatorul!*

In străinătate, titlul de spectator acordă drepturi dictatoriale, dar liniştite. La noi, monarhii aceştia s'au limitat la început la o singură prerogativă, aproape întotdeauna respectată : intrarea gratuită.

Şi fiindcă respectarea acestei prerogative le-a deflorat apetitul unor noui pretenţii, au ajuns apoi la critici verbale — foarte sonore şi foarte inodore — iar de curând la o ultimă şi unanima atitudine: la suspiciune.

Toţi spectatorii noştri, sau aproape toţi, suspectează dela un timp sinceritatea matchurilor. Este ultima prerogativă a monarhilor aceştia cu intrare gratuită la matchurile cu regie din ce în ce mai ridicată şi mai greu de acoperit.

La box, suspiciunea a fost divulgată în ultimul timp cu o sonoritate progresivă.

S'a disputat matchul Spakow—Grizzo. Lărgindu-şi nările — ca un copoiu — galeria a decretat implacabilă: *match aranjat!...* Matchul Godfrey—Pavelescu. Acelaş verdict de suspiciune mărturisită: *chiqué!* Matchul Gogea Mitu—Grizzo: din nou aceiaş suspiciune a aceleiaşi galerii cu verdicte dictatoriale: *aranjament!...* Şi însfârşit, matchul Spakow—Salah El Din. Un match în care, lovit năpraznic, Spakow a fost în prima repriză jos, s'a ridicat — năvalnic — şi a turnat apoi o ploae de pumni zdrobitori, troznind pe rând în faţa egipteanului, cu suflul înnecat de răfuiala aceasta furioasă şi grea.

Un match în care Spakow a avut cele mai impresionante momente de îndârjire. In care a lovit furios, cu ochii roşii, congestionat de enervarea care-l domina şi-l transformase într'o irezistibilă maşină de pumni năvalnici.

Un match disputat, extrem de dur şi indiscutabil, cinstit.

Isteaţă însă — şi în virtutea aceluiaş drept de discuţie nejustificată — galeria a hotărît din nou: *match aranjat!...*

Contra-argumente? Sunt inutile. Sinceritatea matchurilor de box de la noi este atât de evidenţiată, încât o discuţie nu ar avea niciun sens. Nu ar avea nimic de dovedit şi n'ar putea să clatine, cât de puţin, ultima prerogativă a spectatorilor noştri sportivi: suspiciunea. O suspiciune care — în ultimul timp — s'a întins tot atât de nejustificat, şi la fotball.

Căci, zilele trecute, am reuşit să obţinem o dovadă de suspiciune şi în cel mai imaculat match de fotball. Matchul Venus-Macabi.

N'au asistat la întâlnirea aceasta din pricina timpului noros, prea mulţi spectatori. Dar şi printre aceştia, când s'a vestit că matchul va fi disputat *«amical»*, s'au găsit câteva zeci de oameni cari suspectând sinceritatea matchului din pricina transformării etichetei *«oficial»* în *«amical»* să părăsească tribuna, şi să ceară la cassă, banii înapoi.

Explicaţii?... Din nou niciuna. Sau, unica explicaţie a curioasei suspiciuni pe care o afişează dela o vreme, spectatorii noştri de sport: dreptul intangibil al *«M. S. Spectatorului»* de a face tot ce poftesc: să aplaude sau să injure, să aprobe sau să suspecteze un match în virtutea unei singure obligaţiuni, aproape unanim abandonată la noi: plata biletului de intrare.

M. S. Spectatorul poate să facă ce vrea. Dela un timp, vrea să suspecteze. Nu are motive. Dar cine-l poate cere justificări, şi cine-L poate convinge că n'are dreptate?...

George Fulga

Au început campionatele internaţionale de tennis

Ploaia a împiedicat desfăşurarea regulată a programului. D-na Sonya Poulieff, o jucătoare bună dar nenorocoasă. In locul lui Hebda a venit Wittman

Incep campionatele internaţionale de tennis. Incepe desigur şi ploaia. Agricultorii să nu aibă nici o grije. Tradiţia ploii în campionatele sportului alb se confirmă mai nedesmînţită decât acul oficial al barometrului sau decât empiricul cârcel al reumatismului.

Să ne ducem dar la tennis, deşi publicitatea făcută nu ne îndeamnă cu prea multă convingere.

Pentru un spectator obicinuit al gălăgioaselor dispute de football, cel mai sigur indice de afluenţă e tramvayul. Tramvayul reprezintă pulsul public deşi unii pretind că ziarele fac acest oficiu. Când mulţimile se îngrămădesc în ciorchini în vagoane, când taxatorul strivit de mormanele de oameni nu mai face nici o mişcare, atunci desigur e un match care merită să fie văzut.

G. POULIEFF

Păcat că profanii sportului citesc jurnalele în loc să privească tramvayele.

Aşadar să începem cu tramvayul No. 8, care ne duce în maximum de confort până la poarta T. C. R.ului. Suntem numai noi şi cu taxatorul, care n'a auzit de campionate. Îl informăm şi ne despărţim prieteni. Semn rău. Dacă ar fi fost cel puţin lume multă, puteam trece neobservaţi cu slabele noastre cunoştinţe de tennis. Dacă ne întreabă cineva ceva — Doamne fereşte!

Poarta vastelor court-uri ale albverzilor ne trimite o adiere plăcută, ca o reverenţă de evantail. Înăuntru maşinile, un parc întreg, dormitează în lanţ lung.

Şi noi care credeam că la tennis vine lumea cu tramvayul! Hotărât lucru — nu ne pricepem şi pace...

O mesuţă instalată în faţa unui gărduleţ pe care, cu puţină bunăvoinţă, îl sări după loc, un controlor cu banderolă fioroasă şi zâmbet bun. Intrarea şi mijloacele de pază ale organizatorilor. Intreaga noastră recunoştinţă.

Inutil să mai spunem că o carte de ziarist destinde numai zâmbete şi saluturi. Deasupra crăcile pomilor îşi dau bună-ziua, formând un arc de triumf pentru campioni şi gură-cască.

Ploaia ameninţă surd. O mantie de nouri suri se întinde treptat-treptat pe deasupra visului verde al parcului.

Nu ştim ce rol o fi având d. Sfetescu, în campionatele acestea, dar trebuie să fie ceva foarte mare căci e cea mai ocupată persoană de aici. Aleargă, salută, se sbate, oftează şi mai găseşte totuşi timp să se abată şi pe la minunatul bar din cabană.

Iată şi pe inginerul Racotă. Fiecare sport cu Gogea Mitu al lui.

De jur împrejur atmosferă de tren internaţional. Se vorbeşte franţuzeşte, nemţeşte, italieneşte, foarte mult englezeşte — într'un loc aud şi un spaniol «ciquito mio!» pronunţat dulce de un sweater roşu decorat de cabalistice insigne.

Ne pregăteam să cadenţăm cu nespusă durere şi ironie versurile lui Sion: «Mult e dulce şi frumos...» când o glumă spusă în cea mai neaoşă românească, atrage toate capetele din jur.

Aspecte

E «Băzu» — Băzu Cantacuzino descălecat ieri din urgia nopţii pe care i-a călărit ca un erou pe un «Farman» mare şi alb, cum desigur îşi reprezintau cei vechi pasărea gloriei.

Ars de soare, drept şi spătos păşeşte în câmpul de joc, însemnând cu largi amprente de picioare 45, praful roşcovan al court-ului.

Adversar, un băieţaş cu un nume răsunător şi evocator de trecute izbânzi voevodale. Numai că băeţelul nu are nimic din lemnul tare al copacului de unde se trage. Poate numai bunăvoinţa. Cedează uşor 6-0, 6-0 şi se retrage tot aşa de ruşinat, ca şi un adversar al străbunului său, plecat, cu capul plin de cucuie, din munţii Posadei.

Buuum! Brrr!... Poc!

A tunat, hăulind îndelung în codrul miniatural al parcului. Câteva fulgere au înţepat în fâşii mantia sură a norilor, — şoseaua lui Cantacuzino de ieri.

«Chaise-longue»-urile intră în panică. Rochii scurte, pantofi albi, fuste desvelind picioare svelte, gonesc spre cabană, unde chelneri cu aere de mareşal oficiază o paradă a sandwich-urilor.

Limbile se încurcă iar ca în preajma turnului biblic al Babilonului. Vorbim ostentativ româneşte şi ne punem în piept o insignă a oborenei «Unirea-Tricolor». Mai naţional nici nu se poate. Nu avem nici un succes. Ne explicăm pe urmă când vedem câteva sticle goale de wisky că nimerisem în cercul englezilor.

D. Sfetescu a apărut din nou rostogolindu-se cu o veste bună. A reuşit să-i scoale pe austrieci, — dormeau tipii ăştia de eri... dimineaţă.

O partidă de doamne a strâns în jurul ei toţi pantalonii albi prezenţi. Se caută încă un arbitru. Se oferă recompensă două surâsuri.

S'a găsit în fine un cetăţean cu un aer teribil de profesor, care căţărat cum e pe scaunul acesta înalt, cu creionul în dreapta şi catalogele pe genunchi, ne aminteşte cu groază de dezolanta noastră perioadă şcolară.

D-na Wolf se luptă cu d-na Sonia Poulieff. De fapt e o bătălie între siluete. D-na Poulieff e suplă şi agilă ca un arc destins, d-na Wolf şade mai solid pe picioare, are rotunjimi de amforă şi o regularitate de metronom.

Invinge d-na Wolf spre gloria formelor pline.

Un nou asalt al lăncilor subţiri de ploaie, o nouă goană la cabană. Machiajul artistic nu suportă [illegible] intervenţia inoportună a apei, [illegible] căieri n'am văzut farduri [illegible] tistic aplicate ca aici.

Cineva se plânge de contigentarea mingilor de tennis. Imi închipui ce cap ar face d. Strunga dacă ar debarca acum în mijlocul adversarilor.

S'ar bucura desigur Niciodată n'a fost înjurat de buze mai delicate.

Cabana serveşte şi de arhivă a gloriei T. C. R.iste. Râde şi pe înfundate văzând pe d. Caracostea, preşedintele T. C. R.ului, fotografiat în calitate de căpitan al unei echipe de rugby de la nu ştim ce liceu parizian. Are o intenţie de mustăcioară şi nişte chiloţi ce trec de genunchi.

Cupe, trofeie, fotografii, fanioane. Păcat că toate astea împrejmuiesc un bar american cu tejghea în prelungire, învecinând sandwich-urile şi caisele cu un fanion evocator de glorie şi o cupă lucind mat în întunericul ce prinde să se închege. A stat ploaia şi s'a înseninat. Tradiţia nu s'a desmînţit dar a fost destul de samarineană cu tennisul, aşa cum trebuie să fii cu lucrurile delicate.

Maşinile încep să duduie. Austriacii s'au culcat iarăşi.

Privim tramvay-ul care zăngăne un clopot dogit, ca să scape de invazia bolizilor aerodinamici care îl fileză în serie.

Frumos sport şi tennis-ul ăsta!...

ŞT. MENGONI

(Descrierea matchului la rubrică)

Zi c[illegible]

Riscurile [illegible] Turului. Căţă[illegible]

PARIS 9. (Prin avion dela corespondentul nostru). — Azi a fost zi de repaoz la marginea lacului de azur al Lemanului pe care vaporaşe uşoare de un alb imaculat, leagănă în razele soarelui turişti în costume de baie.

Iată-i aşadar pe alergători [illegible] odihnindu-se.

Evian-les-Bains [illegible] natur[illegible]

[illegible] popularităţii lor cu multă grăţie, semnând autografe şi dând lămuriri, lăsându-se plăpăiţi şi surâzând obiectivelor aparatelor de fotografiat.

In cadrul acestei plimbări am stat mai mult de vorbă cu câţiva alergători.

Cine vor fi cătărătorii?

— Cari vor fi anul acesta marii cătărători al turului? am întrebat pe Antonin Magne.

— Iţi spun sincer, nu văd vreunul. Nu cred că vom avea anul acesta mari cătărători.

— Afară de d-ta!...

— Aşi, eu urc atât cât pot...

— Şi Bertoni?

— Nu cred... Mai curând mi-e teamă de belgieni. Romain Maes se apără excelent. Şi eu trebuie să-i smulg „tricoul galben".

Mai încolo, îl găsesc pe Romain Maes. Se plimbă prin grădina Casinoului.

— Ce crezi despre etapa contra orei?

— E bună.

— Dar munţii?...

— Voi şti eu să mă apăr.

«Puştiul» turului

Insfârşit un alt interview. Cu „puştiul" turului.

Ziarul „Paris-Soir" a conceput un concurs acordând unui copil favoarea de a urmări de aproape turul.

Concursul a fost câştigat de micul Daniel Poissenot, care participă cu multă pasiune la desfăşurarea etapelor.

L-am găsit alături de Speicher — cu care s'a împrietenit — discutând despre toate.

— Toată lumea e gentilă cu mine! mi-a spus el. Când sunt văzut se spune: „Iată puştiul lui „Paris-Soir" . Alţii îmi spun:

— Ce noroc ai avut!... Bonjour „Paris-Soir"... Ziariştii sunt deasemeni gentili.

Un italian m'a întrebat pe cine iubesc mai mult. Pe Archambaud, am răspuns, pentrucă Archambaud este mezinul turului.

Deaceea am fost foarte fericit când la Geneva a sosit detaşat. S'a spus că i-am purtat noroc. Dar aceasta nu este adevărat, pentrucă nu eu eram pe bicicletă.

Am văzut şi El[illegible] frumoasă. Am văzut vaci pe câmp — un câmp plin de vaci, cu clopote mari la gât...

Micul Daniel flecăreşte degajat, despre toate şi despre nimic...

Alpii...

Mâine reîncepe cursa, reîncepe mai ales duelul Maes-Magne. După etapa contra orei, duelul acesta s'a înverşoşat.

Micul belgian, care din prima zi a pus mâna pe tricoul galben şi până acum nu l-a dat drumul ascultă cu sfinţenie sfatul managerului echipei sale, Steppert:

— Niciun efort inutil.

Şi Romain pedalează cu regularitate matematică.

Mâine încep însă munţii. Ce se va întâmpla?

Anul trecut, Alpii au consacrat pe Rene Vietto. Astăzi, lumea se întreabă: Vietto, va reuşi el? Forma lui pare acceptabilă. (Prima etapă alpină s'a alergat Miercuri şi, într'adevăr, a câştigat-o Vietto. N. N.)

Primul dintre «rutieri»

O mare revelaţie a fost Rene Bernard, leaderul individualilor. In afară de aceasta, el este şi una dintre vedetele cursei. A ajuns la locul trei al clasamentului general, spre bucuria micului său copilaş, care vine în fiecare după amiază la

(Citiţi continuarea în pag. II-a)

Reportajul nostru fotografic al turului Franţei: 1) Prietenia dintre Speicher şi «pustiul» turului este indisolubilă chiar în parcurs; iată-i fraternizând; 2) plutonul pe pitorescul drum Belfort—Geneva; 3) o simpatică duduiţă s'a alăturat plutonului pentru o cursă de plăcere cu 30 km. pe oră; 4) pe marginea lacului Leman, în cursa contra orei, Archambaud pedalează cu înverşunare; vilegiaturiştii îl salută entuziaşti, dar el nu vede nimic. Pedalează...

Polonia a început selecţia în vederea olympiadei

Primii atleţi aleşi. Şi primii footballişti

VARŞOVIA 11 (Intersport). — Federaţia polonă de atletism a dat astăzi publicităţii lista primilor atleţi şi atlete care vor face parte din echipa olympică.

La atletism masculin: Kostrenski, Planczyk, Lokacski, Siedlecki, Naji şi Heljaz.

Atletism femenin: Walasiewcz, Wajs, Cejzikowa şi Kanienska.

ŞI FOOTBALLIŞTII SUNT HARNICI

In acelaş timp, federaţia de football s'a fixat asupra unui număr de jucători cari vor face indiscutabil parte din echipa care va reprezenta Polonia la turneul footballistic.

Bulanow, Szczepanjak, Martyna, Nawrot, Lysakowsky şi Keller sunt *jucătorii selecţionaţi.*

Din câte ştim însă, câteva din vedetele de mai sus nu au nimic comun cu amatorismul pur, cerut de jocurile olympice.

Locotenentul Papană va ataca Marţi recordul naţional de înălţime

Pe aerodromul din Braşov se va petrece Marţi, un eveniment aviatic care ese din comun.

Locotenentul Alexandru Papană, unul dintre cei mai temerari polisportivi români va face o interesantă tentativă pentru îmbunătăţirea recordului internaţional de înălţime care menţine pe tablou numele regretatului Romeo Popescu.

Un scurt istoric

Primele recorduri naţionale de înălţime se pierd în colbul vremilor din cauză că niciunul dintre realizatorii lor nu s'au gândit să contribue cu ceva la stabilirea unui palmares.

Inainte de războiu, cu excepţia câtorva sburători de vază, aviaţia românească trăia în semi-obscuritate. Războiul mondial a produs revirimentul dorit şi, după încetarea lui, au eşit la iveală o serie de piloţi de excelentă valoare. Puţini au fost însă aceia cari s'au gândit însă la stabilirea unui record de altitudine şi deaceia, abia prin 1928—1929, pe cât ne reamintim, regretatul Romeo Popescu a purces la înfăptuirea unei isprăvi de proporţii.

Incercarea a avut loc pe aerodromul francez Villaconblay şi aviatorul român a urcat până la 10.450 metri. Este sigur că Romeo Popescu ar fi ajuns si mai departe dacă defectarea aparatului de oxigen nu intervenea spre a-l obliga să coboare.

Mai târziu, Romeo Popescu şi-a reînoit tentativa dar insuccesul s'a datorat tot defectării aparatului de oxigen şi recordul de 10.450 metri a continuat să figureze la loc de cinste.

De atunci şi până acum nimeni nu a mai încercat să-l îmbunătăţească şi aceasta din cauza lipsei unui material satisfăcător.

Locotenentul Alexandru Papană

De câteva săptămâni însă, circulă tot mai insistent, svonul că locotenentul Papană va încerca să doboare recordul lui Romeo Popescu. Şi acest lucru se va întâmpla Marţi, pe aerodromul din Braşov.

Avionul

In îndrăsneaţa sa tentativă, locot. Papană va utiliza un avion I.A.R., prevăzut cu un motor Mercurie de 550 H.P. Avionul a dat admirabile rezultate la antrenament, atingând cu uşurinţă 10.200 metri.

Multă încredere

Locotenentul Papană are o nelimitată încredere în reuşita tentativei. Este convins că va putea urca până la 10.800 metri şi va încerca chiar să depăşească 11.300 metri, recordul mondial femenin.

Lupta între cei mai buni sprinteri din lume

Peacock mai bun decât Owens

NEW YORK 11 (Intersport). — Cei mai buni sprinteri din lume, negrii Peacock şi Owens, creditaţi amândoi cu 10 s. 2/10 s'au întâlnit în cursul unui meeting organizat la Crystal Beach.

La această senzaţională întâlnire, aşteptată cu mare interes în întreaga Americă au asistat 30.000 de spectatori.

Peacock a câştigat 100 metri în 10 s. 5/10 terminând cu un aproape imperceptibil avantaj înaintea lui Owens